

Uitspraak 201502681/1/R1

Datum van uitspraak: woensdag 10 februari 2016

Tegen: de raad van de gemeente Haaksbergen

Proceduresoort: Eerste aanleg - meervoudig

Rechtsgebied: Ruimtelijke-orderingskamer - Bestemmingsplannen Overijssel

ECLI: ECLI:NL:RVS:2016:324

201502681/1/R1.

Datum uitspraak: 10 februari 2016

AFDELING

BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak in het geding tussen:

het college van gedeputeerde staten van Overijssel,
appellant,

en

de raad van de gemeente Haaksbergen,
verweerder.

Procesverloop

Bij besluit van 2 juli 2013 heeft de raad het bestemmingsplan "Buitengebied Haaksbergen" vastgesteld.

Tegen dit besluit heeft het college van gedeputeerde staten beroep ingesteld.

De raad heeft een verweerschrift ingediend.

Daartoe in de gelegenheid gesteld, hebben [wederpartijen A], [wederpartijen B], [wederpartijen C], [wederpartijen D], [wederpartij E] en [wederpartijen F] (hierna: [wederpartijen A] en anderen), [wederpartijen G] (hierna tezamen en in enkelvoud: [wederpartij G]) en [wederpartij H] een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

[wederpartijen A] en anderen hebben nadere stukken ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 november 2015, waar het college van gedeputeerde staten, vertegenwoordigd door E.C. Eggink LLM en drs. J.G. Houtkamp, beiden werkzaam bij de provincie, en de raad, vertegenwoordigd door R.C. Oude Moleman, werkzaam bij de gemeente, zijn verschenen. Voorts zijn ter zitting [wederpartijen A] en anderen, vertegenwoordigd door mr. I.C. Dunhof-Lampe, advocaat te Enschede, en [wederpartij H], vertegenwoordigd door drs. E. Nijhuis, gehoord.

Overwegingen

1. [wederpartijen A] en anderen hebben ter zitting aangevoerd dat niet is aangetoond dat de voorzitter en de secretaris van het college van gedeputeerde staten bevoegd waren om namens dat college beroep in te stellen. Uit de ter zake overgelegde stukken leidt de Afdeling af dat zij daartoe bevoegd waren. Het betoog faalt.

2. Bij de vaststelling van een bestemmingsplan heeft de raad beleidsvrijheid om bestemmingen aan te wijzen en regels te geven die de raad uit een oogpunt van een goede ruimtelijke ordening nodig acht. De Afdeling toetst deze beslissing terughoudend. Dit betekent dat de Afdeling aan de hand van de beroepsgronden beoordeelt of aanleiding bestaat voor het oordeel dat de raad zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het plan strekt ten behoeve van een goede ruimtelijke ordening. Voorts beoordeelt de Afdeling aan de hand van de beroepsgronden of het bestreden besluit anderszins is voorbereid of genomen in strijd met het recht.

3. Het bestemmingsplan voorziet in een actualisering van het planologische regime voor het buitengebied van Haaksbergen. Daarbij is, voor zover hier van belang, aan negen permanent bewoonde recreatiewoningen een woonbestemming toegekend.

4. Bij besluit van 16 juli 2013 heeft het college van gedeputeerde staten besloten aan de raad van de gemeente Haaksbergen een aanwijzing te geven als bedoeld in artikel 3.8, zesde lid, van de Wet ruimtelijke ordening (hierna: Wro) ertoe strekkende dat de plandelen voor de hiervoor bedoelde negen recreatiewoningen geen deel blijven uitmaken van het plan. De Afdeling heeft dit besluit vernietigd bij uitspraak van 18 februari 2015, in zaak nr. [201308561/1/R1](#), omdat het besluit is genomen in strijd met artikel 5, eerste lid, van het Reglement van orde voor vergaderingen en andere werkzaamheden van het college van gedeputeerde staten van Overijssel. In die uitspraak is geen inhoudelijk oordeel gegeven over de beroepsgrond van de desbetreffende bewoners dat de aan hun percelen toegekende woonbestemming niet in strijd is met de Omgevingsverordening Overijssel 2009 (hierna: Omgevingsverordening). Daarop is het besluit tot vaststelling van het plan wat betreft de hiervoor bedoelde plandelen alsnog bekend gemaakt. Naar aanleiding hiervan heeft het college van gedeputeerde staten beroep ingesteld.

5. De raad stelt dat de behandeling van het beroep in strijd is met artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). In voormelde uitspraak van 18 februari 2015 is weliswaar geen inhoudelijk oordeel gegeven over de vermeende strijd van de toegekende woonbestemming met de Omgevingsverordening, maar de zaak betrof dezelfde partijen en materieel hetzelfde geschil.

[wederpartijen A] en anderen stellen zich met de raad op het standpunt dat artikel 6 van het EVRM in de weg staat aan de behandeling van het beroep van het college van gedeputeerde staten, omdat bij behandeling van het beroep sprake zou zijn van de situatie waarin een rechter na een onherroepelijke uitspraak voor de tweede keer uitspraak doet tussen dezelfde partijen over materieel hetzelfde geschil. Die behandeling is volgens hen in strijd met het beginsel van de "res iudicata". Zij wijzen in dit verband op uitspraken van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Zij betogen dat niet doorslaggevend is of in een eerdere uitspraak een inhoudelijk oordeel is gegeven over het desbetreffende geschilpunt maar of het geschilpunt aan de rechter die de eerste uitspraak heeft gedaan ter beslechting is voorgelegd en aldus tot de omvang van het geding behoorde. De eerdere uitspraak van de Afdeling van 18 februari 2015 zou indien thans geen strijd met artikel 6 zou worden aangenomen, onvolledig zijn, in die zin dat in strijd met artikel 6 niet alle essentiële geschilpunten zijn beoordeeld. Ook zou het recht van belanghebbenden op een eerlijk proces illusoir worden. Hun recht op toegang tot de rechter heeft dan niet geleid tot een beslechting van het aan de Afdeling voorgelegde geschil. Ook de extra kosten en het na de eerste procedure blijven voortbestaan van rechtsonzekerheid ondermijnen het recht op toegang tot de rechter, aldus [wederpartijen A] en anderen.

5.1. Zoals de Afdeling meermaals heeft geoordeeld (bijvoorbeeld in de uitspraak van 2 mei 2012 in zaak nr. [201105967/1/R1](#)) kunnen publiekrechtelijke rechtspersonen en hun organen zich niet beroepen op de in het EVRM opgenomen grondrechten. De Afdeling ziet aanleiding in te gaan op het betoog van [wederpartijen A] en anderen over artikel 6 van het EVRM.

5.2. Zoals de Afdeling heeft overwogen bij uitspraak van 10 oktober 2012, in zaak nr. [201113212/1/R4](#), brengt de omstandigheid dat het college van gedeputeerde staten ingevolge artikel 3.8, zesde lid, van de Wro een reactieve aanwijzing heeft gegeven, niet mee dat het college van gedeputeerde staten geen rechtsmiddel kan instellen tegen de vaststelling van een bestemmingsplan waartegen zich volgens het college van gedeputeerde staten provinciale belangen verzetten. Het geven van een reactieve aanwijzing brengt in zoverre geen beperking van het beroepsrecht van het college van gedeputeerde staten met zich.

5.3. De Afdeling beantwoordt de vraag of artikel 6 van het EVRM in dit geval in de weg staat aan de behandeling van het beroep van het college van gedeputeerde staten ontkennend. Onderhavige procedure betreft niet hetzelfde geschil als de procedure die tot de uitspraak van 18 februari 2015 heeft geleid. In de eerdere procedure was de rechtmatigheid van de reactieve aanwijzing onderwerp van geschil en in deze procedure de rechtmatigheid van de desbetreffende plandelen. Voor zover [wederpartijen A] en anderen hebben gewezen op de uitspraak van het EHRM van 31 mei 2012, *Esertas tegen Litouwen* nr. 50208/06 (www.echr.coe.int), overweegt de Afdeling dat weliswaar de achterliggende rechtsvraag in beide procedures hetzelfde is, maar dat het Hof in die uitspraak voor de vraag of een schending van artikel 6 kan worden aangenomen van belang acht dat het gaat om een situatie waarin de feiten reeds door een eindbeslissing zijn vastgesteld en deze opnieuw in rechte aan de orde worden gesteld. Nu het materiële geschilpunt dat partijen verdeeld houdt in de procedure over de reactieve aanwijzing niet is behandeld en beslecht, is geen sprake van een vergelijkbaar geval. [wederpartijen A] en anderen kunnen ook niet met vrucht een beroep doen op de uitspraak van het EHRM van 16 januari 2014, *Brletic tegen Kroatië*, nr. 42009/10 (www.echr.coe.int), nu daarin in de tweede procedure ook sprake is van het opnieuw beoordelen van feiten ten aanzien waarvan al een rechterlijke eindbeslissing is gegeven.

Voor zover wordt betoogd dat uit de uitspraak van het EHRM van 4 juni 2013, *Stoyanov Vasilev tegen Bulgarije*, nr. 7963/05 (www.echr.coe.int) volgt dat niet doorslaggevend is of in de eerdere uitspraak een inhoudelijk oordeel is gegeven over het desbetreffende geschilpunt, maar of het geschilpunt aan de rechter die de eerste uitspraak heeft gedaan ter beslechting is voorgelegd en aldus tot de omvang van het geding behoorde, overweegt de Afdeling dat uit laatstgenoemde uitspraak van het EHRM niet kan worden afgeleid dat indien een beroep gegrond is omdat het bestreden besluit wegens een procedureel gebrek niet in stand kan blijven, de rechter de overige gronden dient te behandelen.

Het thans behandelen van de vraag of de toegekende woonbestemming in strijd is met de Omgevingsverordening heeft naar het oordeel van de Afdeling niet tot gevolg dat het recht van [wederpartijen A] en anderen op een eerlijk proces wordt geschonden. Zij zijn partij in deze procedure. De omstandigheid dat [wederpartijen A] en anderen, nadat beroep was ingesteld, in een door hen niet gewenste procedure zijn betrokken met de daarbij horende onzekerheid over de uitkomst en dat zij in dit verband extra kosten hebben gemaakt, betekent op zichzelf niet dat het in strijd met artikel 6 van het EVRM is om het beroep van het college van gedeputeerde staten te behandelen. De vraag of de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 van het EVRM is overschreden, kan niet leiden tot het buiten behandeling laten van het beroep van het college van gedeputeerde staten, maar in voorkomende gevallen tot het toekennen van schadevergoeding.

Het betoog faalt.

6. Het college van gedeputeerde staten betoogt dat de bestemming "Wonen" die is toegekend aan negen recreatiewoningen in het plangebied in strijd is met artikel 2.12.4, tweede lid, van de Omgevingsverordening. In het bijzonder zijn deze recreatiewoningen niet gelegen in een dorpsrandgebied, aldus het college van gedeputeerde staten.

6.1. Volgens de raad zijn bij de voorbereiding van het bestemmingsplan met betrekking tot twee woningen door medewerkers van de provincie toezeggingen gedaan, te weten [locatie A] en [locatie B]. De raad acht het voorts wenselijk om de negen recreatiewoningen een woonbestemming te geven, hetzij omdat deze binnen een dorpsrandgebied zijn gelegen, hetzij omdat er bijzondere omstandigheden aanwezig zijn die nopen tot het buiten toepassing laten van artikel 2.12.4 van de Omgevingsverordening.

[wederpartijen A] en anderen, [wederpartij G] en [wederpartij H] stellen zich met de raad op het standpunt dat een woonbestemming voor hun woningen in de rede ligt.

6.2. Ingevolge artikel 2.12.4, eerste lid, van de Omgevingsverordening, voorzien bestemmingsplannen niet in wijziging van geldende bestemmingsplannen waarbij aan een recreatiewoning die op enig moment als zodanig is gebouwd, een woonbestemming wordt toegekend.

Ingevolge het tweede lid kan in afwijking van het bepaalde in het eerste lid aan recreatiewoningen een woonbestemming worden toegekend als de recreatiewoningen staan in stads- en dorpsrandgebieden voor zover het niet gaat om gebieden die zijn aangewezen als ecologische hoofdstructuur en Nationaal Landschap.

6.3. In het plan is aan de plandelen voor de percelen [locatie C], [locatie D], [locatie A], [locatie B], [locatie E], [locatie F], [locatie G] (thans: het [perceel]), [locatie H] en [locatie J] de bestemming "Wonen" toegekend.

6.4. In het bestemmingsplan "Buitengebied", dat door de raad op 29 november 2000 is vastgesteld, was aan de percelen [locatie C], [locatie D], [locatie A], [locatie B], [locatie E], [locatie F], [locatie G], [locatie H] en [locatie J] een woonbestemming toegekend. Bij besluit van 22 juni 2004 heeft het college van gedeputeerde staten goedkeuring onthouden aan de woonbestemming voor deze percelen. Dit besluit is in zoverre, behoudens voor het perceel [locatie J], bij de uitspraak van de Afdeling van 2 november 2005 in zaak nr. [200405782/1](#) onherroepelijk geworden. Ten aanzien van het perceel [locatie J] heeft het college van gedeputeerde staten bij besluit van 16 mei 2006 opnieuw goedkeuring onthouden aan de woonbestemming voor het perceel [locatie J]. Dit besluit is bij de uitspraak van de Afdeling van 2 mei 2007 in zaak nr. [200605059/1](#) onherroepelijk geworden. Gelet hierop is het bestemmingsplan "Buitengebied", dat is vastgesteld door de raad op 29 november 2000 nooit in rechte onaantastbaar geworden voor de in geding zijnde gronden.

6.5. Gezien het vorenstaande gold voorafgaand aan de vaststelling van het bestemmingsplan "Buitengebied Haaksbergen" voor de percelen [locatie C], [locatie D], [locatie A], [locatie B], [locatie E], [locatie F], [locatie G] (thans: het [perceel]), [locatie H] en [locatie J] het bestemmingsplan "Buitengebied 1981", dat op 27 oktober 1981 is vastgesteld door de raad en dat sinds 14 juli 1983 onherroepelijk is.

Aan de desbetreffende percelen was in het bestemmingsplan "Buitengebied 1981", behoudens de percelen [locatie C] en [locatie D], de aanduiding "zomerhuisje" toegekend. Op 14 november 1989 en 12 december 1989 zijn bouwvergunningen verleend voor de uitbreiding van een zomerhuis op het perceel [locatie D] en de recreatiewoning is rond 1990 in steen herbouwd. Ten aanzien van het perceel [locatie C] is op 15 december 1992 een bouwvergunning verleend voor het verbouwen van een zomerhuisje.

6.6. Voor zover [wederpartijen A] en anderen aanvoeren dat niet langer sprake is van een woning in de zin van artikel 2.12.4, eerste lid, van de Omgevingsverordening, omdat door de verlening van bouwvergunningen de planologische status van recreatiewoningen die op enig moment als zodanig zijn gebouwd is gewijzigd, overweegt de Afdeling dat niet in geschil is dat het gaat om recreatiewoningen die op enig moment als zodanig zijn gebouwd. Artikel 2.12.4, eerste lid, van de Omgevingsverordening is derhalve van toepassing.

6.7. In de Omgevingsverordening is geen definitie opgenomen van de term "dorpsrandgebied". In de Omgevingsvisie is ten aanzien van de term "dorpsrandgebied" het volgende opgenomen: "In de stads- en dorpsranden komen stad en land elkaar tegen. De randen zijn bepalend voor de identiteit van zowel de steden en dorpen als het landschap daaromheen. In de stads- en dorpsranden sluiten recreatieve en utilitaire routes van buiten de stad/het dorp aan op de binnenstedelijke/dorpsstructuur. In deze gebieden komen veel opgaven en belangen samen zoals dorps- en stadsuitbreidingen, infrastructuur, landbouw, landschapsontwikkeling, water en natuur."

In de toelichting bij artikel 2.12.4 van de Omgevingsverordening staat dat de verwachting dat de dorpsrandgebieden in het kader van stadsuitleg op termijn wellicht deel gaan uitmaken van het dorpsgebied een reden is geweest voor de uitzondering voor de toekenning van een woonbestemming aan permanent bewoonde recreatiewoningen in dorpsrandgebieden. De Afdeling is op grond hiervan van oordeel dat het college van gedeputeerde staten er terecht vanuit gaat dat alleen het gebied dat aansluit op het bestaande dorpsgebied en waarvan aannemelijk is dat die gronden in de toekomst zullen worden betrokken bij het stads- of dorpsgebied kunnen worden aangemerkt als stads- of dorpsrandgebied.

Het college van gedeputeerde staten heeft toegelicht dat het bij de beantwoording van de vraag of deze woningen zijn gelegen in een dorpsrandgebied vooral waarde heeft gehecht aan de grote afstand van de respectievelijke woningen tot de dichtstbijzijnde dorpsrand en aan de omstandigheid dat uit de Structuurvisie Haaksbergen 2030, vastgesteld door de raad op 17 december 2013 (hierna: Structuurvisie), voor de betrokken gronden niet blijkt van plannen die er toe leiden dat deze binnen 10 tot 20 jaar tot de bebouwde kom zullen behoren.

6.8. Wat betreft de woningen gelegen aan de [locatie E] en [locatie H] is niet in geschil dat deze niet zijn gelegen in een dorpsrandgebied.

6.9. De Afdeling wijst in verband met de vraag of de woningen aan de [locatie C], [locatie D], [locatie A], [locatie B], [locatie F], [locatie G] (thans: [perceel]) en [locatie J] in een dorpsrandgebied zijn gelegen op de uitspraak van de Afdeling van 18 juli 2012 in zaak nr. 201100701/1/R2. In die uitspraak heeft de Afdeling geoordeeld dat een stringente uitleg van het begrip dorpsrandgebied mogelijk is doordat noch in de Omgevingsvisie noch in de Omgevingsverordening een definitie is opgenomen, en een lokale afweging door het college van gedeputeerde staten van belang wordt geacht. De Afdeling ziet in hetgeen is aangevoerd geen aanleiding voor een minder strenge uitleg. Het standpunt van het college van gedeputeerde staten dat het niet wenselijk is om een buurtschap in het buitengebied als zodanig aan te merken als dorpsrandgebied is hiermee in overeenstemming.

De Afdeling is gelet daarop met het college van gedeputeerde staten van oordeel dat van geen van de desbetreffende woningen kan worden aangenomen dat de afstand tot de dorpsrand zo klein is dat deze nog tot de dorpsrand kan worden gerekend.

De raad heeft voorts niet weersproken dat de Structuurvisie er niet in voorziet dat de desbetreffende gronden op termijn zullen behoren tot de bebouwde kom van een dorp. Het college van gedeputeerde staten heeft derhalve terecht betoogd dat de Structuurvisie geen aanleiding biedt voor het oordeel dat voormelde woningen in een dorpsrandgebied liggen.

6.10. Gelet op het voorgaande is de bestemming "Wonen" voor de negen recreatiewoningen in strijd met het bepaalde in artikel 2.12.4, tweede lid, van de Omgevingsverordening.

6.11. Voor zover de raad zich op het standpunt stelt dat aan de desbetreffende recreatiewoningen, zo al moet worden aangenomen dat deze niet in een dorpsrandgebied zijn gelegen, niettemin de bestemming "Wonen" dient te worden toegekend omdat sprake is van bijzondere omstandigheden die nopen tot afwijking van het provinciale beleid, stelt de Afdeling vast dat artikel 2.12.4 van de Omgevingsverordening geen beleidsregel betreft als bedoeld in artikel 4:81 van de Algemene wet bestuursrecht, maar een algemeen verbindend voorschrift, vastgesteld op grond van artikel 4.1, eerste lid, van de Wro. Afwijken daarvan kan ingevolge artikel 4.1a van de Wro alleen als door het college van gedeputeerde staten een ontheffing is verleend, mits de Omgevingsverordening die mogelijkheid biedt. In dit geval heeft de raad geen verzoek om ontheffing op grond van artikel 7.1.1, derde lid, ingediend en is geen ontheffing verleend. Wat derhalve ook zij van de gestelde bijzondere omstandigheden, dit doet er niet aan af dat de raad ter plaatse van de recreatiewoningen de bestemming "Wonen" heeft toegekend in strijd met artikel 2.12.4 van de Omgevingsverordening.

6.12. Aan een algemeen verbindend voorschrift, zoals neergelegd in artikel 2.12.4 van de Verordening, kan slechts verbindende kracht worden ontzegd, indien het in strijd is met een hoger wettelijk voorschrift dan wel indien het in strijd is met een algemeen rechtsbeginsel.

6.13. Voor zover de raad naar voren heeft gebracht dat bij de voorbereiding van het bestemmingsplan met betrekking tot de woningen [locatie A] en [locatie B] door medewerkers van de provincie toezeggingen zijn gedaan, kan dat, wat daar ook van zij, niet tot het oordeel leiden dat artikel 2.12.4 van de Omgevingsverordening buiten toepassing dient te blijven. De overgelegde e-mail is niet gericht aan de desbetreffende bewoners en bevat voorts geen toezegging ter zake, maar enkel de constatering dat beide woningen niet zijn gelegen in waardevol dan wel kwetsbaar gebied buiten de EHS en er in dat opzicht geen belemmering is voor een eventuele legalisatie.

De bouwvergunningen waarop de raad en [wederpartijen A] en anderen, [wederpartij G] en [wederpartij H] hebben gewezen, hebben geen betrekking op de bouw of uitbreiding van een burgerwoning. Voor zover op grond van het op 29 november 2000 vastgestelde bestemmingsplan "Buitengebied" waarin aan de woningen de bestemming "Woondoeleinden" was toegekend, vergunningen zijn verleend, meldingen zijn geaccepteerd dan wel mededelingen over de planologische status zijn gedaan, overweegt de Afdeling dat de desbetreffende bewoners wisten of redelijkerwijs konden weten dat het college van gedeputeerde staten de woonbestemming in dat plan nog niet had goedgekeurd.

Het betoog van de raad en [wederpartijen A] en anderen, [wederpartij G] en [wederpartij H] vormt gelet op het vorenstaande geen aanleiding om artikel 2.12.4 van de Omgevingsverordening onverbindend te verklaren of buiten toepassing te laten.

Het betoog faalt.

6.14. Voor zover [wederpartijen A] en anderen betogen dat artikel 2.12.4 van de Omgevingsverordening buiten toepassing moet worden gelaten wegens strijd met artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM, waarin is bepaald dat iedere natuurlijke of rechtspersoon recht heeft op het ongestoord genot van zijn eigendom, overweegt de Afdeling dat, zoals zij eerder heeft overwogen, artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM onverlet laat de toepassing van wetten die noodzakelijk kunnen worden geacht om het gebruik van de eigendom te reguleren in overeenstemming met het algemeen belang (vergelijk de uitspraak van 14 april 2010 in zaak nr. [200907391/1/H2](#)). De Omgevingsverordening, die de raad bij het vaststellen van een bestemmingsplan in acht moet nemen, leidt tot een zodanige regulering (vergelijk de uitspraak van 12 november 2003 in zaak nr. [200301877/1](#)).

Er bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat als gevolg van de vaststelling van artikel 2.12.4 van de Omgevingsverordening het door artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM beschermde eigendomsrecht met betrekking tot de desbetreffende recreatiewoningen wordt geschonden.

7. Het beroep is gegrond. Het bestreden besluit, voor zover het betreft de plandelen met de bestemming "Wonen" ter plaatse van [locatie C], [locatie D], [locatie A], [locatie B], [locatie E], [locatie F], [locatie G] (thans: [perceel]), [locatie H] en [locatie J], dient te worden vernietigd.

8. Uit oogpunt van rechtszekerheid en gelet op artikel 1.2.3 van het Besluit ruimtelijke ordening, ziet de Afdeling aanleiding de raad op te dragen het hierna in de beslissing nader aangeduide onderdeel van deze uitspraak binnen vier weken na verzending van de uitspraak te verwerken op de landelijke voorziening, www.ruimtelijkeplannen.nl.

9. [wederpartijen A] en anderen verzoeken om een immateriële schadevergoeding in verband met overschrijding van de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van het EVRM. Zij betogen in dit verband dat deze termijn gerekend vanaf het instellen van beroep tegen de reactieve aanwijzing is verstreken.

9.1. Ingevolge artikel 6, eerste lid, van het EVRM heeft eenieder bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen recht op behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij wet is ingesteld.

9.2. De vraag of de zaak binnen een redelijke termijn als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van het EVRM is behandeld, moet worden beantwoord aan de hand van de omstandigheden van het geval. Daarbij zijn van betekenis de ingewikkeldheid van de zaak, de wijze waarop de zaak door het bestuursorgaan en de rechter is behandeld, het processuele gedrag van betrokkene gedurende de hele procesgang en de aard van de maatregel en het daardoor getroffen belang van betrokkene, zoals blijkt uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het Hof) (onder meer het arrest van 27 juni 2000 inzake Frydlender tegen Frankrijk, nr. 30979/96, AB 2001, 86 en het arrest van 29 maart 2006 inzake Pizzati tegen Italië, nr. 62361/00, JB 2006, 134). Zoals uit deze jurisprudentie volgt, dient bij de beoordeling van de redelijke termijn de duur van de procedure als geheel in aanmerking te worden genomen.

9.3. Met de vaststelling van het bestemmingsplan is tevens een beslissing genomen omtrent de burgerlijke rechten en verplichtingen van [wederpartijen A] en anderen (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 23 mei 2007 in zaak nr. [200510017/1](#)). Hiervan uitgaande begint de in artikel 6 van het EVRM bedoelde termijn in een bestemmingsplanzaak die is voorbereid krachtens de Wro te lopen bij het instellen van beroep tegen het besluit tot vaststelling van het bestemmingsplan. Anders dan [wederpartijen A] en anderen hebben gesteld blijft de tijdsduur die is gemoeid met de procedure over de reactieve aanwijzing voor het bepalen van de ingangsdatum van de in artikel 6 van het EVRM bedoelde termijn buiten beschouwing. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 24 juni 2009 in zaak nr. [200807869/1/H2](#), dient per procedure afzonderlijk te worden beoordeeld of sprake is van schending van de redelijke termijn. Onderhavige procedure en de daaraan voorafgaande procedure over de reactieve aanwijzing betreffen twee te onderscheiden procedures.

Uit het voorgaande vloeit voort dat voor [wederpartijen A] en anderen de in artikel 6, eerste lid, van het EVRM bedoelde termijn is aangevangen op 20 maart 2015 - de datum waarop beroep is ingesteld tegen de alsnog bekend gemaakte plandelen - en de procedure is geëindigd ten tijde van de onderhavige uitspraak. De

Afdeling overweegt, onder verwijzing naar haar uitspraak van 7 april 2010 in zaak nr. 200904891/1/H2, dat een totale lengte van de procedure van ten hoogste twee jaar redelijk is in zaken waarin het geschil aanvangt met het instellen van beroep tegen een besluit in de zin van de Awb. Nu sinds het instellen van beroep door het college van gedeputeerde staten op 20 maart 2015 nog geen twee jaar is verstreken, kan niet worden geoordeeld dat daarmee de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van het EVRM is overschreden. Het verzoek om schadevergoeding dient dan ook reeds om deze reden te worden afgewezen.

10. Wat betreft het college van gedeputeerde staten is van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen niet gebleken. Wat betreft [wederpartijen A] en anderen, [wederpartij G] en [wederpartij H] bestaat geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling, reeds omdat het beroep gegrond is.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

I. verklaart het beroep gegrond;

II. vernietigt het besluit van de raad van de gemeente Haaksbergen van 2 juli 2013 tot vaststelling van het bestemmingsplan "Buitengebied Haaksbergen", voor zover het betreft de plandelen met de bestemming "Wonen" ter plaatse van [locatie C], [locatie D], [locatie A], [locatie B], [locatie E], [locatie F], [locatie G] (thans: [perceel]), [locatie H] en [locatie J];

III. draagt de raad van de gemeente Haaksbergen op om binnen vier weken na verzending van deze uitspraak ervoor zorg te dragen dat het hiervoor vermelde onderdeel II wordt verwerkt op de landelijke voorziening, <http://www.ruimtelijkeplannen.nl>;

IV. gelast dat de raad van de gemeente Haaksbergen aan het college van gedeputeerde staten van Overijssel het door hem voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 331,00 (zegge: driehonderdeenendertig euro) vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. Th.C. van Sloten, voorzitter, en mr. R.J.J.M. Pans en mr. B.P.M. van Ravels, leden, in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, griffier.

w.g. Van Sloten w.g. Zwemstra
voorzitter griffier

Uitgesproken in het openbaar op 10 februari 2016

91.